

Mishnah Arakin, chapter 8

משנה ערכין פרק ח

(1) If one consecrated his field at a time [after the exile of the two and a half tribes] when the laws of Yoveil are no longer in effect [the law that Yoveil is dependent on all the tribes living on the Land is deduced from the verse regarding Yoveil which states: "Proclaim freedom throughout the Land for **all who live on it**" (Leviticus

א המקדיש את שדהו בשעה שאינה יובל, אומרים לו פתח אתה ראשון, שהבעלים נותנים המש, וכל אדם אינו נותן המש. מעשה באחד שהקדיש את שדהו מפני רעתה, אמרו לו פתח אתה ראשון, אמר הרי היא שלי באסר. אמר רבי יוסי, לא אמר זה אלא בכביצה, שההקדש נפדה בכסף ובשורה כסף. אמר לו, הגיעתך. נמצא מפסיד אסר,

25:10) excluding a time when all do not live on it], they say to him: You make the first offer [as to the amount you are willing to redeem it for] because the owner must add a fifth [even when the laws of Yoveil are not in effect] but other persons need not add a fifth [thus *hekdes* gains when the owner redeems his field]. It once happened that one consecrated his field because it was an inferior field [its maintenance expenses were greater than its income]. They said to him: You make the first offer, he said I will redeem it for an *issur* [eight *perutot*], Rabbi Yose said: He did not say that, rather, he said: For an egg, because consecrated items can be redeemed with money or with money's worth, they said to him: It's yours, thus he lost an *issur* and the field was his once more. [According to the Sages the minimum amount one may redeem his field is for four *perutot* so that the minimum fifth that is added to the redemption price is a

רבנו עובדיה מברטנורא

א המקדיש. בשעה שאינה יובל. בזמן שאין יובל נוהג: פתח אתה ראשון. בכמה אתה רוצה לפדותה. ומפני ריוח של הקדש, שואלים לו תחלה, שהבעלים מוסיפים חומש. ולהכי נקט בשעה שאין היובל נוהג, דבזמן שהיובל נוהג אינם צריכים לשואלו בכמה תפדנה, שהרי דמיה קצובים בית כור בחמשים שקל. ובזמן שאין יובל נוהג כגון לאחר שגלו שבת ראובן וגד דבטלו יובלות, דכתיב (שם) וקראתם דרוור בארץ לכל יושביה, בזמן שכל יושביה עליה, ולא בזמן שגלו מתוכה, שאז היא נפדית בשווייה: שהבעלים נותנים את החומש. כל דמי שווייה ורביע יותר. וכן כל חומש האמור בתורה, שיהא הקרן וחומשו חמשה. ומפני שלשה דברים אומרים לבעלים פתח אתה ראשון, האחד שהבעלים מוסיפים את החומש, כדקתני במתניתין. והשני שמצות גאולה באדון, דכתיב (שם מו) אם לא יגאל, אלמא מצות גאולה קודמת למכירה. והשלישי שהוא מוסיף ונותן בפדיונה יותר משאר בני אדם, דרוצה אדם בקב שלו: מפני רעתה. שהוצאה שבה יתירה על השבח: איסר. שמונה פרוטות: לא אמר זה אלא בכביצה. כלומר לא כך היה מעשה, שלא אמר באיסר, אלא בכביצה. ואמר לו הגזבר, הגיעתך, הרי היא שלך בכביצה. ופולגתא דתנא קמא ור' יוסי, דרבנן סברי, אין פודין הקדש

perutah, while Rabbi Yose holds there is no minimum for the extra fifth, the *halachah* follows the Sages].

(2) If one says it is mine [i.e., I will redeem it] for ten *sela*, and another says for twenty, and another says for thirty, and yet another says for forty, and yet still another for fifty, and he that bid fifty changed his mind [the bidder of forty takes possession but since the Sanctuary lost ten *sela*] they take a lien against his possessions for ten *sela*. If [afterwards] the one who bid forty changed his mind they take a lien against his possessions for ten *sela*. If [afterwards] the one who bid thirty changed his mind they take a lien against his possessions for ten *sela*. If [afterwards] the one who bid twenty changed his mind they take a lien against his possessions for ten *sela*. If [afterwards] the one who bid ten changed his mind they sell the field for what it's worth and [if it is less than ten] they collect the remainder from him [if they all changed their minds at one time they then split the lien equally, for example, if one bid ten the second twenty and the third twenty-four and the second and third changed their minds at the same time the field is given to the remaining bidder for ten and the fourteen loss is split equally between the two of them]. If the owner bid twenty and another man also bid twenty the owner takes precedence because he must add one fifth.

(3) If [after the owner said twenty] someone else said it is mine for

רבנו עובדיה מברטנורא

בפחות מארבע פרוטות כדי שיהא בחומשו פרוטה. ור' יוסי סבר, פודין הקדש בכל שהוא. ואע"פ שאין בחומשו שוה פרוטה, והלכה כתנא קמא: **ב ממשכנין מנכסיו עד עשר וכו'**. והני מילי, כשחזרו זה אחר זה. אבל חזרו כולן כאחד, משלשים ביניהן בשוה. כיצד, אמר הראשון הרי הוא שלי בעשר ואמר השני בעשרים ואמר השלישי בעשרים וארבע, וחזרו בהן השלישי והשני כאחד, נותנים אותו לראשון בעשר וממשכנים מנכסי השני בשבע, ומנכסי השלישי בשבע, ונמצא ההקדש גובה עשרים וארבע. וכן אם חזרו שלשתן כאחד ונמכר ההקדש בשלש, ממשכנים בנכסי כל אחד משלשתן שבעה סלעים. וכן על דרך זה לעולם: **ג אמר אחד הרי היא שלי בעשרים ואחת**. לאחר שאמרו הבעלים בעשרים: **הבעלים נותנים**. בעל כרחן עשרים ושש. דלהאי לא ייהבין ליה הואיל ואמרו הבעלים עשרים ועלה החשבון עם החומש בעשרים וחמש. ואי ייהבין ליה להיאך בעשרים ואחת נמצא הקדש מפסיד. ובעלים בעל כרחן יתנו אותו סלע שהוסיף זה על הקרן ועשרים וחמש דידיהו.

twenty-one, [we can't give it to the bidder of twenty-one since *hekdesh* will lose the extra fifth due from the owner, yet we can't give it to the owner for twenty since, the principle, without the extra fifth, is not the highest bid, therefore the court forces the owner to match the bid of twenty-one and] the owner [adds the extra fifth to the

original bid of twenty, a fifth is an additional quarter of the principle, in this case five and] gives twenty-six. If one bid twenty-two the owner pays twenty-seven, if twenty-three the owner pays twenty-eight, if twenty-four the owner pays twenty-nine, if twenty-five the owner pays thirty, because they need not add to the calculation of one fifth that which the other upped the bid. [The Gemara asks if there was someone to take the owner's place at twenty-five, so that *hekdesh* does not suffer any loss, why do we force the owner to take it at thirty? The Gemara answers that we are talking about a case where the original bid of the owner was twenty shekel and a *perutah* and the second bid was for twenty-five and thus *hekdesh* will suffer a loss of a *perutah*, therefore the owner ends up paying thirty and a *perutah*]. If [the owner bid 21 *sela*, (since 1 *sela* = 4 dinar + the extra fifth, which is 1 dinar for each *sela*, thus *hekdesh* receives 21 *sela* and 21 dinar which translates to an additional 5 *sela* and 1 dinar) for a total of 26 *sela* and 1 dinar and then] one said: It is mine for twenty-six; if the owner was willing to pay [at the outset an amount that would now require] 31 *sela* and 1

הַבְּעָלִים נוֹתְנִים עֲשָׂרִים וְשֵׁשׁ. בְּעֲשָׂרִים וְשֵׁשִׁים, הַבְּעָלִים נוֹתְנִים עֲשָׂרִים וְשֵׁבַע. בְּעֲשָׂרִים וְשֵׁשִׁים, הַבְּעָלִים נוֹתְנִים עֲשָׂרִים וְשִׁמּוֹנֶה. בְּעֲשָׂרִים וְאַרְבַּע, הַבְּעָלִים נוֹתְנִים תְּשַׁעָּה וְעֲשָׂרִים. בְּחֻמְשָׁה וְעֲשָׂרִים, הַבְּעָלִים נוֹתְנִין שְׁלֹשִׁים, שְׁאִין מוֹסִיפִין חֻמְשׁ עַל עֲלוּיוֹ שֶׁל זֶה. אָמַר אֶחָד הָרִי הִיא שְׁלִי בְּעֲשָׂרִים וְשֵׁשׁ, אִם רָצוּ הַבְּעָלִים לִתֵּן שְׁלֹשִׁים

רבנו עובדיה מברטנורא

אבל על סלע שהוסיף זה לא יוסיפו חומש: אמר אחד בחמשה ועשרים הבעלים נותנים שלשים. בעל כרחו. ובגמרא פריך אמאי כופין את הבעלים, בשלמא עד השתא חייבינן להו דהא לא מצינן למיתבא להנך משום דקין דידיהו לא הוו כקין וחומש דאמרו בעלים ברישא, הלכך על כרחך מהדרין אבעלים, וכיון דמהדרין עלייהו בעו למיתב קרנא כמה דשיימוה אחריני, וחומשא דידיהו. אבל השתא דאמר אחד בחמשה ועשרים, ליתנו להאיך, דהא קין דידיהו הוי כקין וחומש דאמרו בעלים ברישא, ולימרו בעלים הרי בא אחר במקומו שרוצה ליתן חמשה ועשרים סלעים כמותנו. ומתוך, כגון דאמור בעלים ברישא פרוטה יותר על עשרים סלעים דמטי חושבנא דקין וחומש לחמשה ועשרים ופרוטה, ואי יהיבין ליה להאי, איכא פסידא להקדש. הלכך מהדרין אבעלים בעל כרחייהו. והא דלא תנא ברישא הבעלים אומרים בעשרים ופרוטה, דבפרוטות לא דק תנא ולא חש למיתנינהו: אם רצו הבעלים ליתן שלשים ואחד ודינר. כגון דמעיקרא כשפתחו הבעלים ראשון אמרו בעשרים ואחת סלעים, דהוי בין קין וחומש עשרים ושש סלעים ודינר, שהסלע

dinar [i.e., 26 sela and 1 dinar] the owner takes precedence, and if not [if the owner did not open with such a bid, rather he bid 20 and then the other bid 25] we say to the other [who bid the 25]: It's yours.

(4) [The verse states: "Anything that a man sequesters to the Lord **from** any of his property whether it be **from** a

person, [**from**] an animal, or [**from**] part of his inherited land— must not be sold, nor must it be redeemed, for all sequestered things are holy of holies to the Lord" (Leviticus 27:28) and are given to the priest]. One may sequester [by saying let this be **חרם**] from his flock, or from his herd, from his slaves, or maidservants, or from his field of his possessions. [However, since the verse states: "**From**" we deduce, **But not all** of it, thus,] if he sequestered all of them [i.e., all of any species he owns] they are not sequestered. These are the words of Rabbi Elazer [The *halachah* does not follow Rabbi Eliezer, however, at the outset one should not sequester all of any species, but if he did so they become sequestered]. Rabbi Elazer ben Azariah says: If even to *hekdesh* one may not sequester all his possessions how much more so should one be careful in regard to his personal possessions [not to squander all of his possessions to others].

רבנו עובדיה מברטנורא

ארבעה דינרים, וחומש הוא רביעית הממון כדאמרן, ועליו של זה הם חמש, הרי שלשים ואחד ודינר: **הבעלים קודמין**. דאי הוה יהיבין ליה להאי, הוה מפסיד הקדש דינר ממאי דאמור בעלים ברישא, הלכך מהדרין אבעלים על כרחייהו: **ואם לאו**. שלא פתחו הבעלים תחלה אלא בעשרים וזה אומר חמשה ועשרים: **אומרים לזה הגיעתך**. הרי הוא שלך. ולא מהדרין אבעלים, משום דאמרי בעלים בא אחר במקומו שנותן חמשה ועשרים כמותנו. והא דתנן במתניתין שאין הבעלים מוסיפין חומש אלא על מה שפתחו הם תחלה ולא על עלויו של זה, הני מילי היכא דלא שמו בני אדם את הקרקע כמו שאמר זה האחר. אבל אם שמוה שלשה בני אדם כדבריו של זה, מוסיפין בעלים חומש בעלויו בעל כרחן. וכולה מתניתין לא איירי אלא בשדה אחוזה בזמן שאין היובל נוהג כדתנן בריש פרקין: **ד מחרים אדם מצאנו**. מקצת צאנו אומר הרי הן חרם ונותן לכהן; **ואם החרים את כולן**. שלא שייך לעצמו כלום: **אינן מוחרמים**. דאמר קרא (ויקרא כז) מכל אשר לו מאדם ומשדה אחוזתו. מכל אשר לו, אלו מיטלטלין, ולא כל מיטלטלין. מאדם, אלו עבדיו ושפחותיו כנענים, ולא כולן. ומשדה אחוזתו, ולא כולה. ואין הלכה כראב"ע, אלא לבתחלה לא יחרים את כולן, אבל אם החרים, מוחרמים: **להיות חס על נכסיו**. שלא יבזום להדיוט:

(5) If one sequesters his son, or his daughter, or his Hebrew servant, or his Hebrew maid, or the field which he acquired by purchase [which returns to its owner at Yoveil], they are not considered validly sequestered for no one can sequester something which does not belong to him. Priests and Levites may not sequester, these are the words of Rabbi Yehudah. Rabbi Shimon says: Priests may not sequester since sequestered [movable] items (see Rabbi Akiva Eiger) belong to them [thus as soon as he sequesters it, it goes to him anyway]. Levites may sequester since sequestered items do not belong to them. Rebbi says: The words of Rabbi Yehudah are more likely in the case of fields as it says [regarding the fields of the tribe of Levi]: “Because this is their eternal inheritance” (Leviticus 25:34), and the words of Rabbi Shimon in cases of movable property, since sequestered items do not belong to them. [However, Rabbi Yehudah maintains that since the verse juxtaposes property to land: “Anything that a man sequesters to the Lord from any of his **property** whether it be ... or [from] part of his inherited **land** (Leviticus 27:28), thus the verse compares property to land, therefore, just as the Levite is excluded from sequestering his land he also is excluded from sequestering his property.]

(6) Items sequestered to the priests may not be redeemed [as the verse states:

רבנו עובדיה מברטנורא

ה שאין אדם מחרימם דבר שאינו שלו. ובתו נהי דיכול למכרה בקטנותה, אינו יכול למכרה בנערותה: שהחרמים שלהם. דכתיב (במדבר יח) כל חרם בישראל לך יהיה, וכיון דדידיה הוי, מה הנאה בכך אם היה מחרימם, איהו גופיה זכי ביה ולא יהיב ליה לכהן אחר: נראין דברי ר' יהודה. הכי קאמר, נראין דברי ר' יהודה לר' שמעון דמודה לו ר' שמעון לר' יהודה וטובר כמותו בקרקעות, ולא דיבר ר' שמעון אלא במיטלטלין, לפי שאין החרמים של לויים. ורבי יהודה סבר, הוקשו מיטלטלין לשדה אחוזה, דכתיב (ויקרא כז) מכל אשר לו מאדם ובהמה ומשדה אחוזתו, מה שדה אחוזה אין הלויים מחרימים כדכתיב כי אחוזת עולם הוא להם, אף מיטלטלין אין לויים מחרימים. ור' שמעון לית ליה האי הקישא. ומדנחית רבי לפרושי מלתיה דר' שמעון במה מודה לרבי יהודה ובמה נחלק עליו, שמע מינה דהלכה כר' שמעון: ו חרמי כהנים. חרמים שהחרימום כדי לתתם לכהנים: אין להם פדיון. כדכתיב (שם) לא ימכר ולא יגאל. אבל חרמי בדק הבית יש להם פדיון, דאדעתא דהכי

ה המחרימים בנו, ובתו, עבדו ושפחתו העבדים, ושדה מקנתו, אינן מחרימים, שאין אדם מחרימם דבר שאינו שלו. כהנים ולויים, אינן מחרימין, דברי רבי יהודה, רבי שמעון אומר, כהנים אינן מחרימין, שהחרמים שלהם. הלויים מחרימים, שאין החרמים שלהן. רבי אומר, נראין דברי רבי יהודה בקרקעות, שנאמר (ויקרא כה), כי אחוזת עולם הוא להם. ודברי רבי שמעון במטלטלים, שאין החרמים שלהם: ו חרמי כהנים אין להם

“Anything that a man sequesters to the Lord ...— **must not be sold, nor must it be redeemed**” (Leviticus 27:28)] rather, they are given to the priests [however, items sequestered for the Temple are sequestered with the intent that they be redeemed to benefit the Temple treasury]. Rabbi Yehudah ben Beteira says: Things sequestered generally [by using the term *herem*] fall to the Temple coffers as it says:

“For all **herem** things are holy of holies to the Lord” (ibid.), but the Sages say: All generally sequestered things [using the term *herem*] go to the priests as it says: “Just like a **herem** field it will belong to the priest” (ibid. v. 21), if so why does it say: “For all sequestered things are holy of holies to the Lord”? To teach us that it applies both to the most holy and less holy things [as will be explained in the next Mishnah].

(7) A man may sequester that which he has already consecrated, whether they are most holy things, or less holy things. If they had been consecrated as a vow [he said: I vow (as a *Neder*) a burnt-offering and set aside an animal and then he sequestered it, since he is responsible for it if it gets lost or stolen, it is still considered his and] he must give their value [to the priest and then offers the animal as a burnt-offering], if [he said: Let this animal be a burnt-offering] as a freewill-offering [in which case he is not responsible for it if it gets lost or stolen]

רבנו עובדיה מברטנורא

אחרימנהו, דהא אין ראוי לבדק הבית אלא מעות: וחכמים אומרים סתם חרמים לכהנים. והלכה כחכמים. והמחרים מיטלטלים בזמן הזה, וכן המחרים קרקעות בחוצה לארץ שרינם כמיטלטלין לענין זה, נותנם לכהנים. והמקדיש לבדק הבית בזמן שאין שם בית, פודה אותן לכתחלה בדבר מועט, ולא יפחות לכתחלה מארבעה זווים או קרוב לזה, אבל לא בשוה פרוטה לבד או כיוצא בזה, משום דליכא פרסומי מלתא: שהוא חל על קדשי קדשים. כדמפרש ואזיל, מחרים אדם את קדשיו כו': ז אם נדר. אם אמר הרי עלי עולה והפריש בהמה לנדרו ואחר כך החרימה, הואיל והוא חייב באחריותה אם מתה או נגנבה, נמצאת שלו היא, ונותן כל דמיה לכהן, ואת הבהמה יקריב לנדרו, דהא ודאי יש לה פדיון: ואם נדרבה היא. דאינו חייב באחריותה אם מתה, הא ודאי לא חייל בה חרם, דלאו ידידה היא אלא בכדי טובתה, וטובה שיש לו בה יתן לכהן. כיצד, שור זה עולה והחרימו, אומדים כמה אדם שאינו חייב בעולה רוצה ליתן אם ימצא עולה בוול כדי להקריב דורון לקונו, וכאותן דמים יתן זה, שזו היא טובת הנאה שיש לו בה, שהרי אם מתה או נגנבה אינו חייב באחריותה ומשהפרישה

פְּדִיוֹן, אֶלָּא נִתְּנִים לְכַהֲנִים כְּתוּבָהּ. רַבִּי יְהוּדָה בֶּן בֶּתִירָא אוֹמֵר, סֵתָם חֲרָמִים לְבִדֵּק הַבַּיִת, שֶׁנֶּאֱמַר (שם כז), כָּל חֲרָם קָדֵשׁ קֹדְשִׁים הוּא לַה'. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, סֵתָם חֲרָמִים לְכַהֲנִים, שֶׁנֶּאֱמַר, כְּשֶׁדָּה חֲרָם לְכַהֵן תִּהְיֶה אֲחֻזָּתוֹ. אִם כֵּן לָמָּה נֶאֱמַר כָּל חֲרָם קָדֵשׁ קֹדְשִׁים הוּא לַה', שֶׁהוּא חָל עַל קֹדְשֵׁי קֹדְשִׁים וְעַל קֹדְשִׁים קְלִיִּם: ז מְחַרְמֵי אָדָם אֵת קֹדְשָׁיו, בֵּין קֹדְשֵׁי קֹדְשִׁים וּבֵין קֹדְשִׁים קְלִיִּים. אִם נִדְּרָה, נֹתֵן אֵת הַדְּמִיִּים. אִם נִדְּבָה, נֹתֵן אֵת

he must give what it is worth to him. [How so?] If he said: Let this ox be a burnt-offering, one estimates how much one would bid for the ox to be offered as a donated burnt-offering for which he had no obligation [and gives that sum to the priests]. A first-born whether unblemished or blemished may be sequestered. [Since it does not belong to him] how is it [evaluated] to be redeemed? They estimate what a man would spend for this first-born to be given to the son of his daughter, or

to the son of his sister [who is a priest]. Rabbi Yishmael says: One verse states: "Every first-born male ... you will sanctify to the Lord" (Deuteronomy 15:19), and another verse states: "A firstling animal ... no man may consecrate it" (Leviticus 27:26), thus you can't say: You will sanctify it, since it already said: No man may consecrate it? You can't say: You will not sanctify since it already said: You will sanctify? Thus you must say: You may sanctify it for its value but may not sanctify it for the altar.

רבנו עובדיה מברטנורא

יצא ידי חובתה, ומעתה אינו מאבד ואינו מפסיד אלא שלא הקריב דורון לקונו: **שאינו רשאי**. שאינו חייב. תרגום נושה רשאי: **כיצד פודין אותו**. דהבכור גופו אינו מוחרם, שהרי אינו שלו אלא לכהן, אלא אומדים כמה אדם רוצה ליתן לבעל הבית שיתן בכורו לכן בתו כהן או לכן אחותו, ואותה טובה ידיה, יתן בעל הבית זה לכהן בשביל החרם, ודוקא נקט בן בתו או בן אחותו כהן, דאילו כהן גופיה, לא מצי למיתן טובת הנאה לבעל הבית כדי שיתן הבכור לו או לכהן אחר, דכיון דבכור חזי ליה, מיחזי ככהן המסייע בבית הגרנות לרדוש ולזרות כדי שיתנו לו תרומות בשכרו, ואשתכח דלא שקיל ליה בתורת תרומה אלא בתורת שכר: **כתוב אחד אומר תקדיש**. גבי בכור כתיב (דברים טו) כל הבכור אשר יולד תקדיש, וכתוב אחד אומר אל תקדיש (ויקרא כז) אך בכור אשר יבוכר לה' בבהמה לא יקדיש איש אותו: **הקדש עלוי**. להעלותו בדמים שיתן טובת הנאתו, כמה אדם רוצה ליתן בו להעלותו עולה שאינו חייב בה, אלא כדי לעשות דורון לקונו: **ואי אתה מקדישו הקדש מזבח**. שיהא שם (זבח) אחר חל עליו. ורבנן דנפקא להו הך דרשא לעיל מכל חרם קודש קדשים, אל תקדיש מבעי להו ללאו, שאם מתפיסו לשם זבח אחר עובר בלאו, ותקדיש מבעי להו לומר שמצוה להקדישו ולומר זה קדוש לבכורה ואע"ג דמאליו הוא קדוש, ור' ישמעאל לית ליה הך דרשא. והלכה כחכמים:

טובתו. שור זה עולה, אומדים כמה אדם רוצה לתן בשור זה להעלותו עולה שאינו רשאי. הבכור, בין תמים בין בעל מום, מחרימין אותו. כיצד פודין אותו, הפודין אומדים כמה אדם רוצה לתן בבכור זה לתנו לכן בתו או לכן אחותו. רבי ישמעאל אומר, כתוב אחד אומר תקדיש, וכתוב אחד אומר אל תקדיש. אי אפשר לומר תקדיש שכבר נאמר אל תקדיש, ואי אפשר לומר אל תקדיש שכבר נאמר תקדיש. אמור מעתה, מקדישו אתה הקדש עלוי, ואין אתה מקדישו הקדש מזבח: